

L'ESCOLA EN RELACIÓ AMB EL SEU ENTORN MÉS AMPLI

Notes de:

- . una experiència local
- . un grup francès ("Changer l'école")
- . un grup italià ("L'erba voglio")

Prospeccions de:

- . Paul Goodman (ampliat amb propostes)
- . Ivan Illich (id.)
- . Neil Postman i Charles Weingartner (ampliat id.)

requirir un panel

FUNCIÓ SOCIAL DE L'ESCOLA

Un sistema de producció determina les relacions que s'estableixen entre els homes a l'organitzar la societat d'una de terminada manera.

En una societat de classes on una classe és propietària dels mitjans de producció i detenta per tant el poder econòmic, aquesta classe s'imposa a les altres obligant-les a participar en el procés de producció, fent-les vendre la seva força de treball i establint una situació d'explotació d'uns homes pels altres.

El procés de producció capitalista precisa una força de treball diversificada --manual, tècnica i intel·lectual-- i, per tant, implica la divisió del treball.

Per a mantenir aquest estat de coses, la nostra societat configura els individus a través de les institucions --família, escola, església, etc.-- assegurant-se la pervivència d'aquesta organització socio-política.

L'escola reflexa doblement els processos socials de producció:

- d'una banda, contribueix a la formació i a la divisió de les forces de treball
- d'altra banda, és la transmissora d'un sistema de valors que perpetua la ideologia dominant i que manté l'acceptació massiva d'aquesta situació.

Es a dir, per les seves funcions, l'escola és un dels instruments que una minoria utilitza autoritàriament per a reforçar i estendre els seus privilegis. L'escola és instrumentalitzada en funció de les necessitats i finalitats dels grups dominants.

A l'escola es constitueixen i s'institucionalitzen les relacions d'explotació del món del treball:

1. Selecció de matèries: s'imparteixen uns continguts que no responen a les necessitats reals dels individus, sinó a les necessitats del sistema.
2. Organització del treball escolar: segons un sistema jeràrquic en el que el de dalt mana i el de sota obeeix.
3. Divisió entre treball manual i treball intel·lectual: creant, per a sostenir-la, el mite de la "capacitat" que justifica una selecció dels individus segons les exigències del sistema.

Tot això es veu reflexat en la Nova Llei d'Educació aprovada el 14 de febrer de 1972.

Aquesta Llei té un fort contingut selectiu que es manifesta en els obstacles que ha anat creant:

- selecció en funció de la pretesa capacitat dels nois.
- selecció en funció de les possibilitats econòmiques de les famílies, ja que només accediran als estudis superiors aquells que puguin pagar-los, és a dir, els que procedeixen de les classes socials altes.

A l'EGB (obligatòria i gratuïta) els nois hi arriben en situació de desigualtat, ja que l'estat no es responsabilitza de l'educació preescolar (ni obligatòria ni, menys encara, gratuïta) on sembla que es creen una bona part de les bases per a un posterior èxit escolar.

Els qui acabin l'EGB havent aprovat, tenen l'oportunitat de continuar en el BUP, però aquesta oportunitat ve condicionada al pagament del cost d'aquest ensenyament (unes 14.000 pts./any). Els qui no disposin d'aquests medis econòmics es veuran irremissiblement destinats a l'ensenyament professional.

Això és un signe de que el sistema educatiu s'orienta pràcticament a la marginació de la classe treballadora dels estudis superiors.

L'ESCOLA I EL BARRI

Tot i que l'escola no dona als alumnes del barri una formació que respongui a les seves necessitats reals, les famílies exigeixen que l'escola compleixi la funció que el sistema li encomana.

Això s'observa en:

- El fet que les famílies reclamin aquells coneixements que possibilitaran els seus fills d'entrar en el món del treball: lectura, escriptura, les 4 regles, com comportar-se i res més. L'escola imparteix una sèrie de coneixements que, donats d'una certa forma, poden fornir als nens una visió objectiva de com és la realitat en un doble aspecte: Naturalesa i Societat. Això, els pares no ho reclamen.
- Quant a les relacions que s'estableixen a classe entre el mestre i els nens, les famílies demanen que sigui autoritària: "si no estudia o no se comporta, que se le castigue". Amb aquesta actitud s'accepta que el paper del mestre sigui el de detenir el poder a la classe i que el del nen sigui el del treballador indefens amb poques possibilitats d'oposar-se al mestre.

Procedint d'aquesta manera s'està recolzant l'esquema de que n'hi ha un que mana i que ho fa bé i que n'hi ha uns altres que obeeixen... tal com succeeix a la fàbrica, a l'empresa, a la família, a la societat en general.

Tot això ens fa pensar que hi ha una acceptació implícita, o una resignació a la funció que el sistema adjudica a l'escola.

Extracte de l'article de J.Brissaud, F.Pagés, J. Prieur i E. Vieil al llibre "Changer l'école". Editions de l'Epi. 1970.

Un problema polític

La pedagogia és el reflexe d'una societat i de les seves estructures. Inversament, la decisió conscient i volguda de canviar l'escola comportarà necessàriament canvis socials. Dit amb unes altres paraules, l'elecció d'una pedagogia és l'elecció d'una política.

Repasada a la situació:

1. Les desigualtats socials es troben a l'escola:

- l'escola és primordialment concebuda per aquells a qui el seu medi social afavoreix.
- un alumne que ha crescut en un medi poc cultivat, experimenta generalment més dificultats en certes matèries (concretament les que qualifiquem d'abstractes).
- el llenguatge que es parla a l'escola no és el de molts infants: és el d'un cert medi social; de fet, molts alumnes no poden seguir-lo perquè, a casa seva, no han après mai a parlar així.

2. S'ensenya als alumnes el sentit de la jerarquia:

- l'infant s'habitua a poc a poc a la presència de la jerarquia i acaba considerant-la com a necessària i pel fet que la jerarquia social actual se li presenta com a bona, la seva ambició és la d'integrar-s'hi en la situació més avançada possible.
- la disposició espacial dins la classe, on els alumnes seuen els uns darrere dels altres i tots girats vers el professor que representa l'autoritat.
- el passar, any darrere any, a una classe "superior".

3. Una disciplina fonamentada sobre la pressió

- l'escola és una de les institucions amb major aparell de vigilància i major quantitat i varietat de sancions.
- el poder és una relació de dominació; l'autoritat és diferent: és la possibilitat d'exercir una certa influència sobre una altra persona en nom de l'experiència que hom té; en certa manera, és recíproca; el poder acaba matant l'autoritat.

4. Una escola feta per a l'èxit individual: els nens treballen més motivats per a estar ben situats en la classe que per a una satisfacció personal en el treball.

5. Mètodes que reprimeixen la imaginació

- la minuciositat dels programes i les exigències que se'n fan, impedeixen l'aprenentatge autònom, l'expressió personal i fan de l'ensenyament un sistema de condicionament.
- el mal alumne és el que refusa de plegar-se, el que per un motiu o altre no accepta el motlle que li ha estat preparat; tot es posa en marxa per a neutralitzar-lo i ell ha de buscar-se un domini propi, fora de l'escola, per expressar-se.

AUTORITAT I PODER A L'ESCOLA

Pròleg al llibre "L'erba voglio", signat per E. Fachi-nelli, L. Muraro Vaiani i G. Sartori, G. Einaudi Editori. 1971. Edició francesa amb el títol de "L'école de l'impossible". Mercure de France. 1972.

Extractat.

Segons s'accepta normalment, l'escola és el lloc diferent i el medi original on es practica la relació educativa. L'escola és un lloc a part, perquè formalment no té relació amb la producció.

L'autoritat, precedentment reconeguda com una relació de dependència funcional en relació a un objectiu acceptat, al buidar-se (per manca d'aquest objectiu), apareix com --i tendeix a esdevenir-- una pura relació de força.

Es l'enuig de moure's en la irrealitat. Ningú no hi creu, hi ha algú que se n'ocupa perquè és la ficció necessària per a l'exercici del seu propi poder. Els que són exclosos del poder no tenen cap defensa contra l'enuig i prenen distàncies des del moment en què s'adonen que la participació que se'ls demana no és més que una oferta a la seva impotència.

El fet és que la mateixa societat, en connexió amb el desenvolupament creixent de la producció, està en el camí de destruir les motivacions que impulsen a l'estudi.

Sembla que la resposta del poder (a l'alternativa que prenen alguns ensenyants que refusen d'ésser autoritaris) sigui un projecte de racionalització: avançar i controlar la preparació professional dels ensenyants, coordinar les eleccions amb les exigències del desenvolupament social... racionalitzar vol dir jerarquitzar les necessitats particulars a què ha de respondre l'escola.

Es dubtós que aquest projecte (de racionalització) pugui realitzar-se; crea esperances que no pot satisfer, formula promeses que no pot mantenir (com la promesa implícita feta als obrers de què els seus fills poden ascendir socialment sense límits)... i, per altra banda, el projecte de racionalització no forneix cap resposta a la crisi de les relacions (l'autoritarisme de les quals s'aguditza i es subtilitza).

No es tracta de modificar o millorar les situacions preexistents, sinó de refusar-les i inventar-ne unes de noves que permetin combatre l'isolament i la divisió profunda de l'escola... el fet de moure's en els marges establerts representa una acceptació parcial d'aquests marges.

Fragments d'un debat que es presenta en el primer capítol de la primera part del llibre:

Si es construeix un sistema a l'interior del sistema, no són els infants que trien aquest refús del sistema, sinó que es troben a l'interior d'una institució de caràcter pedagògic que no permet un enfrontament directe i dialèctic amb la realitat a refusar... d'aquesta forma, crec que es neutralitza qualsevol energia de revolta des del moment mateix en què aquesta elecció no és la implicació directa dels individus que són sotmesos a l'experiència.

Si reeixim a impedir que la pressió de la societat deformi tan profundament a l'individu, com reconeixem que ella ho fa, no sabem quines noves possibilitats revolucionàries trobarem, no volem determinar a-priori les modalitats d'aquests actes revolucionaris que són veritables actes de consciència, i, per això mateix, no decidits per nosaltres, sinó per la gent que serà, d'aquí a vint anys...

A L'ENTORN DE LA IDEA D'"EDUCACIÓ INCIDENTAL"

Cites de la segona part del llibre de Paul Goodman
"La nueva Reforma". Ed. Kairós. 1972.

Educar-se, bé o malament, aprendre a través d'un llarg procés la realitat del món físic i la cultura d'una societat, és part de la condició humana...

... Però en totes les societats, tant primitives com civilitzades, fins fa poc l'educació fonamental de la major part dels nens s'ha realitzat d'una forma incidental; no escoles especials, es tablertes amb tal fi. Els adults feien el seu treball econòmic i altres tasques socials, però no n'excloïen els seus fills. Els prestaven atenció i aquests aprenien a ésser inclosos en les feines dels grans...

...Els joves veuen així causes i efectes reals més que no pas exercicis pedagògics. La realitat sol ser complexa, però el jo ve que aprèn de forma incidental, i de qui no s'esperen massa coses, pot decidir-se en un moment determinat a manipular-la per si mateix, d'acord amb els seus propis interessos i iniciativa. Aleshores pot imitar, identificar-se, ésser aprovat o desaprovat, cooperar i competir, sense sofrir per aquest fet l'embaràs i, sovint, l'ansietat insuportable d'ésser el centre d'un cúmul d'atenció i d'exigència. Així es produeix la socialització amb menys ressentiments, pors i submissió.

(pp. 84-85)

Avui l'escolarització formal ha absorbit, per a bé o per a mal, la major part de l'educació incidental que abans proporcionaven altres institucions. Això serà necessari o no, però el cert és que comporta conseqüències:

- un isolament entre l'escola i la societat (els nens no veuen la realitat de les professions).

- l'artificialitat del medi escolar es presta a l'injecció d'ideologies.

- la necessitat de donar certes informacions, tinguin o no tinguin connexió amb l'experiència real quotidiana, ha dut a una expansió dels sistemes d'ensenyament que són coercitius per naturalesa

(pp. 86 i 83)

L'escolarització obligatòria s'utilitza com una enginyeria social universal. Les escoles són, en aquest marc, una màquina que instrueix personal per a tots els usos, serveis i professions. Els joves no tenen altra via d'accés a la societat. L'ensenyament no es limita a donar unes aptituds bàsiques sinó també una preparació tècnica i psicològica en profunditat. Per a posar un individu en el seu rol específic, l'escolarització es perpetua, durant vint anys o més, i constitueix la principal activitat en l'època del creixement dels individus...

...Personalment, m'atreveixo a afirmar que la enginyeria social i qualsevol maquinària educacional són, per definició, no-educatives. Els seus dispositius intenten, segons les idees de terceres persones, pre-estructurar uns tipus de comportament i d'aprenentatge que només pot ser diferenciat, àgil i potenciador si el propi organisme és qui crea les seves estructures, adequades, per tant, a ell mateix. Ensenyar en forma ineficient suposa la liquidació de moltes aptituds humanes per a l'aprenentatge.

A llarg termini, les facultats humanes constitueixen el principal recurs amb què hem de comptar. A curt termini, certes facultats no utilitzades tendeixen a afirmar-se per si mateixes, com sigui, i causen perturbacions. D'altres facultats, "encotillades", produeixen efectes deformats i inestables. Si instaurem una estructura que fa altra cosa que canalitzar energia, dirigir l'atenció i regular el moviment (coses, totes elles, "bones" per als pedagogs) podem inhibir temporalment els impulsos, els desitjos, les ensenyacions i l'aventura (coses "dolentes"), però també posem en perill la iniciativa, la motivació intrínseca, la imaginació, l'enginy, la confiança en si mateix, la llibertat i, finalment, àdhuc el sentit comú i la salut...

Sembla que no hi ha dubte que la malversació de capacitat intel·lectual i creadora té lloc, precisament, perquè existeix una organització social i, especialment, un ensenyament que manipulen i deformen continuament a un animalet fràgil, que té la virtut o la desventatja d'ésser trapacer, buscador, sexual, somniador, combatiu, apassionat, artista, manipulador i destructiu, gelós i magnànim, egoista i desinteressat... com que el món s'ha tornat escolàstic, hem de protegir els pastors salvatges.

(pp. 92-96).

vid. p. 11

A L'ENTORN DE LA IDEA DE "DESESCOLARITZACIÓ"

Extractes de "Deschooling society" d'Ivan Illich.
Harper an Row. 1971. Edició francesa amb el títol de "Une société sans école", Editions du Seuil.

Es pot dir que, avui dia, no solament l'educació sinó la mateixa realitat social s'han escolaritzat (l'autor utilitza aquesta paraula per a designar el procés vers una dependència dels especialistes que ensenyen, cure, preparen la vida, etc.)???

...Rics i pobres tenen la mateixa confiança en les escoles i en els hospitals; la seva vida n'és igualment influenciada. Les seves concepcions del món reflexen aquesta convicció i aquesta convicció condiciona les definicions que fan del que és bo i del que és dolent. Tots consideren que curar-se tot sol és un acte irresponsable, que adquirir tot sol la pròpia instrucció representa un perill. Tota organització comunitària que no estigui subvencionada pels qui detenten l'autoritat els semblarà signe d'un esperit de rebel·lió. Tots tenen confiança en el tractament que només la institució pot donar i, en conseqüència, qualsevol afirmació personal al marge de la institució serà sospitosa. Hom arriba així a un "subdesenvolupament" progressiu de la confiança en si mateix i en la comunitat. Aquest fenomen és més perceptible a Westchester (USA) que al Nord-Est del Brasil. Arreu, no solament l'educació, sinó la societat en conjunt, tenen necessitat d'ésser desescolaritzades.

Institucions
litració dels
valors
↓ ?
Louvain

Els administradors de l'Estat-Providència reivindiquen el monopoli professional, polític i financer de la imaginació en matèria social: gaudeixen els valors i defineixen el que és realitzable. És aquest monopoli el que explica la pobresa en la seva versió "moderna". Cada necessitat a la qual hom troba una resposta institucional permet la invenció d'una nova categoria de desheredats i introdueix una nova definició de la pobresa. Quina cosa més natural per a un mexicà, fa només deu anys, que néixer i morir a casa seva... ara, començar o acabar la vida a casa esdevé el signe, sigui d'una pobresa extrema, sigui d'un privilegi excepcional. L'agonia i la mort han estat confiats a la gestió institucional del cos mèdic i dels empresaris de pompes fúnebres!

Una societat on les necessitats fonamentals de l'home es transformen en demanda de bens de consum és a un pas de mesurar la pobresa segons certs graus de comparació que els tecnòcrates poden modificar a voluntat. És "pobre" aquell qui no arriba a satisfer certes normes de consum obligatori. A Mèxic són pobres els que no arriben a complir tres anys d'escolaritat obligatòria, a New York aquells qui no en compleixen dotze...

Certament, la pobresa ha implicat des de sempre la impossibilitat d'actuar en el pla social, però aquest dipositar cada dia més confiança en les institucions per a extirpar els mals de la societat dóna a aquesta impotència una nova dimensió: ara anul·la l'ànim, retira a l'home tota voluntat de defensar-se...

(pp. 13-15)

Els pobres estan sempre enganyats quan creuen que els infants han de beneficiar-se d'una veritable escolaritat. Que aquesta sigui una promesa com a Amèrica llatina, o una realitat com als Estats Units, el resultat, en un cas i en l'altre, és finalment comparable: els dotze anys d'escola fan dels infants desheredats del Nord uns adults invàlids... Ni en el Nord ni en el Sud, les escoles asseguren la igualtat. Al contrari, la seva existència és suficient per a descoratjar els pobres, per a fer-los incapaços d'emprendre pel seu propi compte la seva pròpia educació. Arreu del món, l'escola perjudica l'educació, perquè hom la considera com l'única institució/activitat capaç de prendre'n cura...

L'escola s'apropia dels diners, dels homes i de les bones voluntats disponibles en el camp de l'educació i, gelosa d'aquest monopoli, s'esforça per a prohibir a les altres institucions que assumeixin tasques educatives.

(pp. 22-23)

*
↓ Una altra il·lusió, sobre la que es recolza la institució escolar, és que hom creu que l'educació es fonamenta en gran part sobre l'ensenyament. I és veritat que contribueix a l'adquisició de certs tipus de coneixements; però el saber de la major part dels éssers humans, no els ve d'experiències fetes fora de l'escola?...

... Allò que hom ha après, us és arribat sovint com una aventura, i allò que hom ha volgut aprendre conscientment té una relació feble amb els programes d'ensenyament...

(p.30)

vol. p.12

substituir "l'ensenyament per l'ensenyament" per l'experimentació de les coneixences adquirides i les descolante persones (p.37) pot fer-ho l'escola?

mentre = pèrdia de la institució
curs de les intencions
traspunto

no reperta presentia legs individuals
d'administració de temps

es veuen són tènues al marge de la realitat quot.
viuen en un medi molt + primitiu, més pr i d'un "serios" mental

i hi ha el programa ocult: la recuperació...

*
educació ≠ ensenyament
aprendre es pot fer tot sol (un que sap altm com!)
→ es l'efecte d'una participació sense premisses, d'una relació amb un medi que té un sentit

PROGRAMA DE CANVI EN UNA ESCOLA DE NEW YORK

Citat per N. Postman i Ch. Weingartner a "The soft revolution". Delacorte Press. 1971.

Moltes programacions escolars pressuposen:

- que el coneixement és millor presentat i comprès quan està organitzat en "matèries".
- que moltes matèries tenen un "contingut" específic
- que el contingut d'aquestes matèries és més o menys estable
- que la funció principal del mestre és "transmetre" aquest contingut
- que el lloc més pràctic per a fer-ho és una habitació localitzada en un edifici.
- que els estudiants aprenen millor en períodes de 45 m. o una hora.
- que els estudiants estan aprenent quan estan escoltant el seu mestre, llegint els seus textos, fent els seus deures o altres i, en general, quan paren atenció al contingut que se'ls està transmetent.
- finalment, que tot això és una preparació per a la vida.

El programa que desitgem presentar a la vostra consideració discrepa d'aquestes suposicions i ofereix, en contrapartida, les següents:

- que l'aprenentatge és autèntic, no quan és concebut com una preparació per a la vida, sinó quan succeeix en el context de la vida real de cada dia.
- que cada aprenent, en darrera instància, ha d'organitzar el seu propi aprenentatge a la seva manera.
- que els "problemes" i els interessos personals són una estructura més realística que les "matèries" per a organitzar les experiències d'aprenentatge
- que els estudiants són capaços de participar directament i autènticament en la vida intel·lectual i social de la seva comunitat.
- que la comunitat ho necessita.

Aquest programa espera emprar la curiositat, l'energia i l'idealisme dels joves en un context que permeti a ambdós, els joves i la comunitat, de canviar. Aquest programa transforma els problemes de la comunitat en el programa d'estudi.

... La classe seria utilitzada com un lloc per reunir-se quan ells ho necessitessin...

... Aquest nou programa oferiria als estudiants l'oportunitat de desenvolupar els seus interessos independentment o amb l'ajuda d'adults (no necessàriament mestres).

Escapatoires a l'escola (Paul Goodman)

Goodman proposa algunes alternatives a l'escola que ell considera coercitiva en els seus mètodes, restreta en el seu medi i antieducativa. El treball data de 1962.

- 1.- No donar cap classe en algunes assignatures. Aixó fet com a experiment amb un grup de nens de famílies tolerants i de llars poc distants per a que poguessin trobar-se i fer coses pel seu compte.

No és un experiment que els hagi de perjudicar excessivament perquè els aprenentatges dels set primers anys d'escola poden suplir-se amb un període d'entre quatre i set mesos de bon ensenyament

- 2.- Dispensar de l'ús de l'edifici escolar com a lloc de treball per a algunes assignatures. Permetre als mestres d'utilitzar la mateixa ciutat com a escola -Dels seus carrers, cafeteries, botigues, cinemes, museus, parcs i indústries-. Té més sentit ensenyar utilitzant ~~ab~~ la pròpia matèria que portar abstraccions a dins de la classe
- 3.- D'acord amb els dos punts anteriors, tan dins com fora de l'escola, utilitzar l'aportació d'adults ~~seu~~ "sense títol" -l'adroguer, el venedor, el mecànic- com a educadors apropiats per als nens que creixen en el món on aquells treballen.

Aixó tindria dos efectes positius:

- . reduir la separació entre els nens i els adults tan característica de la vida urbana moderna
 - . disminuir la omnívora autoritat dels professionals de l'ensenyament
- 4.- Fer no-obligatòria l'assistència a classe. Si els professors són bons, les absències a classe tendiran a eliminar-se. Si són dolents, és bo que ho sàpiguen.
 - 5.- Descentralitzar les escoles urbanes (o no contruir nous grans edificis) en petites unitats de 20 a 50 alumnes en baixos llogats
 - 6.- Enviar els nois a treballar en granges durant un parell de mesos a l'any.

Característiques generals (desitjables) de les noves institucions educatives

(I. Illich)

Un veritable sistema educatiu hauria de proposar-se tres objectius:

- 1.- A tots aquells que volen aprendre, cal facilitar-los l'accés als recursos existents, a qualsevol època de la seva vida.
- 2.- Cal, immediatament, que aquells que desitjen compartir les seves coneixences puguin trobar a qualsevol altra persona que desitji adquirir-les.
- 3.- Finalment, es tracta de permetre als que aporten noves idees, a aquells que volen afrontar l'opinió pública, de fer-se escoltar.

Un ^{sistema} ~~proposat~~ com aquest suposaria l'existència de garanties constitucionals per a l'educació.

Quan hom pensa en ~~les~~ possibilitats educatives, hom es refereix al catàleg dels programes definits per l'ensenyament, en tant que cal fixar-se en el contrari: definir quatre organismes (o tipus d'organismes), gracies als quals aquell qui vulgui educar-se pugui beneficiar-se dels recursos que ell creu que necessàris:

- 1.- Un primer servei s'encarregaria de posar a disposició del públic els "objectes educatius": es a dir, els instruments, les màquines, els aparells utilitzats per a l'educació formal:
 - . els uns, concebuts amb una finalitat purament educativa, serien presentats en biblioteques, laboratoris, sales d'exposició (museus o sales d'espectacle, per exemple)
 - . els altres, utilitzats en les activitats de cada dia, sigui en les fàbriques, els aeroports, les granges, etc..., podrien ésser accessibles a les persones que desitgessin conèixer-les, sigui durant un període d'aprenentatge, sigui fora d'hores de funcionament normal ...
- 2.- Un servei d'intercanvi de coneixements tindria al dia una llista de les persones desitjoses de que altres treguessin profit de les seves competències, mencionant les condicions estarien dispotes a fer-ho
- 3.- Un organisme facilitaria la trobada de "persones en condicions similars". Auténtica xarxa de comunicacions, registraria la llista de desitjos en matèria d'educació de tots aquells qui s'hi adrecessin per a trobar companys de treball o de recerca
- 4.- Serveis de referència en matèria d'educadors (de la mena que siguin) permetria establir una mena d'anuari on trobar aquestes persones, professionals o amateurs, formant part o no d'un organisme.